

Název básně: Terezín
Jméno autora: Alžběta Fraňková

Terezín

"Přišel dopis,
Volá máma.
Stěhujem se,
Zítra z rána.
Lepší místo,
Nás tam čeká!
Je to město,
Žádný šprým,
Jmenuje se,
TEREZÍN!,,
"Jsme šerifové,
A teď i toto.
To bych,
od nich nečekal.
Teď nás chrání,
To je super.
Předtím se nám,
každý smál.,,
Tak rodina vyjela,
Každá jim záviděla!
Avšak jedna paní,
Znenadání křičí.
"Jedou sami,
a vstříc smrti.
Nedívejte se tam,
Děti!,,
Závist rychle odpadá,
A ty lidi napadá...
Co všechno se může stát,
Třeba tresty, a mít hlad!
„Ti lidi jen závidí!
Takže to čert uvidí!,,
Ve vlaku se bavili,
Jaké to tam může být.
Co všechno by prožili,
Že o tom mohli jen snít...
"Dobrá budoucnost tam je,
A každý ji teď vyhraje.
Z nás tří,
Je šťastný každý.
Bude teď,
A šťastný navždy.
Kupy jídla,

Málo práce.
A taky...
Spousty legrace!,,
Když dojeli,
Usmáli se.
Věřili si,
Koukali se.
Náhle přišli slzy...
To co očekávali,
Změnilo se brzy.
Všude byli esesáci,
A plnili svoji práci...
Křik přišel na jednoho hochu,
Už nevypadal na lenocha.
"Co je s tím dřevem?!"
Pohni trochu,
Dělej, dělej!
Přidej hochu!!!,,
Přišla rána přes záda,
A rodině,
Celé smutné,
Změnila se nálada.
Naštvaní a zklamání,
Cítili se svázaní.
Mysleli na hezké chvíle,
Místo toho přišlo hnusně,
Samé týrání.
"Jděte na rozřazení!,,
Vykřikl esesák.
"Do tamtoho stavení!,,
Ukázal jim...
Šla rodina,
Smutným krokem.
Už vůbec nepočítala,
se šťastným koncem.
Radost se jen rozplynula,
Rozřazení bylo.
Avšak co se stalo,
Nečekal z nich nikdo.
"Ty půjdeš támhle,
ty odejdeš tam,
Ty zůstaň zde,
Na tebe pozor si dám!,,
Otevřeli ústa,
A brečeli dál.
Snad bude brzy pomsta,
Aby se jim každý smál.
Chtěli spolu být!
Jenže o tomhle všem,
Se jim mohlo snít!

"Tak jděte, a rychle!,,
Vykřikl esesák.
"Musíte přidat!,,
Křičel pořád.
Odešli tedy,
Každý do kasárny.
Dítě, ledy prolomilo,
Začalo se smát.
Myslelo si,
Že je po všem,
A že je má každý rád.
Už uběhl celý týden,
Týrání však nepřestalo.
Každý den měli práci,
A vždy se to zhoršovalo.
K jídlu měli suchý chleba,
To bylo všechno,
jinak už nic.
Pomalu, pomalu,
Všichni slábli.
Nezvládali skoro nic,
Jenom se báli.
Dítěti odešel otec,
Kvůli té příšerné stravě.
To dítě to vidělo,
Zemřel na trávě.
Od té chvíle vše černobílé,
Pro něj bylo.
A od té doby,
Se zatím nic nezměnilo.
Už ubyl celý rok,
Nezměnilo se nic.
Pořád je trápili,
Možná i o trochu víc!
Dítěti už bylo šest,
A dostalo první trest.
Měl by utéct,
To je jasné.
Aby vše,
Už bylo krásné.
Jednou,
Když byl celý v potu,
Našel velkou díru v plotu.
Další den hned brzy ráno,
Řekl matce co se stalo.
Tato skvělá,
nová zpráva.
Byla krásná,
jako sláva.
Pro tohle se modlili,

Aby to tu přežili.
Měli šanci,
Tak se smáli.
První se těšili,
Potom se báli.
Utečou v noci,
Je tam méně lidí,
A tak doufali,
Že je nikdo neuvidí.
V noci se vzbudili,
A vyšli z kasáren.
Potichu chodili,
Však zakopli o kámen.
Rychle se zvedali
A pokračovali,
K díře v plotu
a vidí hmotu.
Na zemi ležel,
Malý kus látky.
Zde zemřel otec,
Vzpomněli si zpátky.
„Je tu někdo?!“
Slyší hlasy.
„Rychle utečme,
Hledají nás asi!“
Prolezli dírou,
Nebo spíš škvírou...
Běželi cestou,
Úzkou a dlouhou.
„Skoro vás máme!“
Slyší pak dál.
„Co uděláme?“
Kluk si vzdychal.
Zrychlili tempo
A odbočili.
Oči se jim,
Pomalu klížili.
Skočili do borůvčí,
A tiše se krčili.
Teď nebyl slyšet,
Krásný zpěv ptačí.
Esesáci je nenašli,
Tak se vrátili do tábora.
Matku s dítětem,
Hledal chlap jako hora.
Když je dlouho nenašel,
Skončil s tím hledáním.
Takže přestali s pátráním.
Matka s klukem utekla,
A žili v jiném domě.

Zažili moc hodně,
Jablka rostla jim na stromě.
Už měli klidný život,
Hrozný čas pro ně skončil.
Slyšeli už jen hodin tikot,
Esesáky zavřeli,
Za ten špatný čin.
Toto konec básně je,
Ať si tohle,
Strašné peklo,
Nikdo zažít nepřeje!